

De Dijk van Westkappel.

In Juli 1540 was het feest te Westkappel aan den mond der Wester-Schelde. Karel V, de machtige vorst, bezocht het dorp, en in zijn tegenwoordigheid zouden de eerste staketsels geplaatst worden van den zeedijk, die geheel Walcheren tegen de woede der zee beveiligen moest. Van al de prachtige kasteelen, hier in Zeelands tuin, waren edele heeren en dame's naar Westkappel gereden op fiere rossen of in fraaie koetsen, en ze omringden den keizer, die zich zoo bekommerde om hun schoon en vruchtbaar eiland Walcheren, dat nu door een zwaren dijk voor ondergang behoed zou worden.

Maar niet die groote heeren noch hun schoone vrouwen en dochters waren thans de helden en heldinnen van den dag; neen Karel keek met meer belangstelling naar de vlugge polderjongens, kerels, kloek van lijf en leden, vertrouwd op water en land, rap van beweging, die de zware palen hanteerden als stokjes, en groeven

gelijk bevers. Zij zouden Nederland een dam leveren, sterker dan de zee, een dam van aarde, maar stevig als ijzer.

In 1540 werd dus aangevangen met den Westkappelschen dijk, die nog de bewondering wekt van alle waterbouwkundigen, maar welks onderhoud ook jaarlijks duizenden guldens vergt. Men berekent, dat met het totaal der onkosten, sedert den aanleg van den dijk besteed, men dezen van klinkklaar zilver kon leggen. Zacht helt hij af naar de zee, zoodat de golven over zijn rug heenrollen, zonder geweldige kracht te kunnen uitoefenen.

Bijna 't gansche dorp leeft van 't onderhoud aan dien dijk. Als het stormt, bakt menige Westkappelsche huisvrouw koeken, want morgen is er werk voor den man en de zonen, morgen is er schade aan den dijk.

Neemt de storm in heftigheid toe, dan gaat de omroeper door de gemeente en met zijn zware stem roept hij: „Nood, groote nood.” Dan snellen de mannen naar den dijk, gereed om toe te springen, wanneer de zee schade aanricht; als schildwachten waken ze bij den vestingmuur... waken ze over het eiland Walcheren, Zeelands lusthof.

En de storm kan hier bulderen! Vraag het maar eens aan den wachter op gindschen hoogen vuurtoren. „De toren schudt en beeft soms als iemand, die de derdedaagsche koorts heeft,” vertelt hij u.

De vuurtoren is eigenlijk een kerktoeren van 50 M. hoogte; in 1631 brandde de tempel zelf af. Een prachtige lantaarn zendt bij avond en nacht haar heldere stralen zeer ver over de zee uit, en 't scheepsvolk, dat de Schelde binnenvaart, kent wel den trouwen reus, die nimmer faalt, nooit op zijn bemoedigend schijnsel wachten laat.

A. HANS.

DE SCHELDE VRIJ!

(VERHALEN VAN DE SCHELDE).



SCHELDE VRIJ

Door A. HANS



L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN